

Афоризам недеље

Београд има одличан саобраћај.
То стоји.

Никола Оташ

Миодраг Стошић

Можете ли мирно да спавате док вам капље са свих страна?

Бојан Рајевић

Важно је имати свој динар. Тако сам почео да штампам паре.

Марко Миљковић

Драги гледаоци, имате ли ви очи?!

Слободан Симић

САТИРИЧНЕ ПРИЧЕ

ДОБИТНИК ТРАНЗИЦИЈЕ

Бранислав Ерић је успешан, богат, перспективан, способан и веома заузет човек. Он је добитник транзиције и не може да се пожали на приходе који долазе с више страна. Има тридесет пет година, а осам се налази на челу компаније која производи алкохолна и безалкохолна пића и бави се спољнотрговинским пословима. Бранислав је завршио два факултета, говори три језика, пропутовао је свет и поседује више вредних некретнина и возила. Заиста је ангажован, јер свакога дана ради најмање по дванаест сати. Бранислав је тог новембарског дана дошао у свој кабинет у уобичајено време, око осам сати ујутро. Најпре је на компјутеру прегледао пословна писма која су ми стигла путем електронске поште. Одговорио је на свих осам писама, од којих су нека била упућена из далеких земаља света - Бразила, Кине и Вијетнама. Затим је преко скајпа разговарао с пословним партнером из Русије који је заинтересован да увезе пића

Браниславеве компаније. Пошто се начелно договорио са Артјомом Ковалевићем из Санкт Петербурга, Бранислав је успоставио видео везу преко "Вотсапа" с Луђијем Марковићем из италијанског града Винђенце од кога планира да купи постројење за дестилацију алкохолних пића. Пошто му се Герхард Тухел из Волфсбурга није јавио на телефон, јер је, вероватно, био на на састанку, Бранислав му је послао СМС поруку којом га пита - да ли је одлучио о заједничкој куповини једне пиваре у Македонији? Више среће имао је кад је "вајбером" позвао број мобилног телефона Јоргоса Стефанидаса из Солуна, који треба да му испоручи вештачке мирисе и ароме за пића. Бранислав је тог новембарског дана контактирао с више од педесет пословних партнера. Опет, међутим, није имао времена да се чује са својим родитељима - Бошком и Славицом, професорима у пензији. Можда би их и позвао, али не зна са сигурношћу у којем дому за старе се они налазе. Бранислав се нада се да су живи и здрави, као што су били пре три године. Да нису добро, неко би му то већ јавио.

Александар Чотрић

Дневник једног сељака

Пише: Бојан Љубеновић

Драги дневнице, од кад је млади отац Фића на невиђено заприсио нашу Јелицу моја Добрила повоздан месечари по кући, ноћу се у кревету преврће ко живинче на ражњу, а чим устане почне да уздише ки да јој је воденични камен пао на груди. Шта је теби жено, питам, а она вели, можда је, Тодоре, човек у праву, поп и учитељица од памтивека су били најважнији у селу, ако би се Јелица за њега удала будућност би јој била сигурна, а овако, с овога електричара, кој зна шта је чека... Није Борко електричар него електроничар, исправим је, ал' ни сам нисам паметан шта да чинимо, просац нам дао две недеље да се изјаснимо, ако рок пропустимо можда пропустимо и девојачку срећу, а да сами одлучимо не иде... - Шта решисте, Тодоре - упита једно јутро мој отац Гавра док је припаљивао цигару на плотну од „смедеревца“ - оћете ли Јелицу да дајете за попадију или не? - Још не знамо - рекох. - А откуд ти знаш за то? - Начуо сам нешто - вели он. - Не бих да се мешам ал' тек да вам кажем да је давно прошло време кад се у нас певала песма „Моји ме удале, нису ни питали...“. Два дана се Добрила и ја премишљасмо шта да радимо, кад трећи дан звекну капија, ми погледасмо, а оно Јелица и њен момак Борко! Откуд ви, ето веле неки је нерадни дан па смо дошли да вас изненадимо. Е, баш сте нас изненадили, рекох, а у себи помислих, Тодоре, ово је Божији знак, нема друге, истину на сунце па шта буде! После ручка издвојимо Јелицу у страну, реко ћеро оћемо као родитељи да ти кажемо нешто важно, али она неће ни да чује, вели нећу без Борка, од њега ништа не кријем. Добро, нек чује и он, и њега се тиче, сложисмо се, па их посадисмо на столице, а мој отац Гавра задрема у

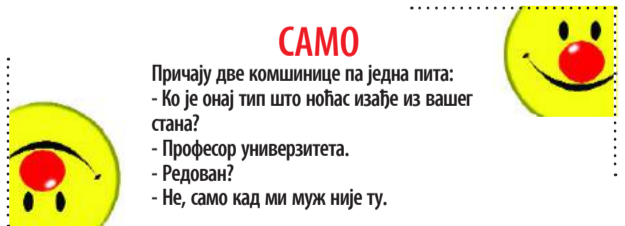
ћошак, тај је и бомбардовање пре-спавао. - Дајем реч Добрили - рекох, а она ко да једва дочека, увати воздух па у три речи преприча просидбу оца Фиће и на астал тури ону његову слику и лекарско уверење. Искрен да будем, очекивао сам да нас Јелица ухвати за гушу и отера у три лепе, али она јок, него мирно узне оне артије, погледа па рече: - Леп неки човек... - Леп, па висок - рече Добрила. - И не носи наочаре! - Признајем, тетка Добрила је у праву - рече несубјени зет Борко, од милоште звани Ђоро. - Поп Фића је боља прилика од мене... - Ниси ни ти лош - рече Добрила - ал' је његов занат бољи, уз попа нико није остао гладан, а код вас електричара се никад не зна... - Родитељски и домаћински размишљајте - настави Борко - ево ја сам спреман да се одрекнем Јелице, ал да ми дате отпремнину. - Какву отпремнину? - зачудих се ја. - Па за ове две године имао сам велике трошкове око ваше ћерке. Само су ме аутобуске карте од Ниша до Јагодине коштале хиљаду евра. - Никад за тако нешто нисам чуо - рекох. - А толике паре ни немам... - Имам ја! - рече Добрила изненада. - Чувала сам за црне дане! - А шта ти кажеш, ћери? - Немам шта да кажем - рече Јелица и обори поглед. - Кад су моји така решили, ко сам ја да се буним... - Само вас једно молим - рече зет у оставци. - Не причајте ово никоме, па ни оцу Фићи, бар још десетак дана, док се Јелица и ја не раскусурамо. Тако рече Борко па он и Јелица покупише оне артије са стола и кренуше назад у Јагодину. Ја остадох да седим и да размишљам на шта ово испаде, а моја Добрила поче да претура наткасни и тражи паре што их је од себе сакрила. Једино се мој отац Гавра у ћошку смешкао, морао да је нешто много лепо сањао... Твој Тодор

НЕДЕЉНА ТОП-ЛИСТА

- У свету постоји једно царство. А у Србији царство једнога. **Братислав Костадинов**
- Радници су у сукобу интереса. Просе и од предузећа и на улици. **Саша Милетић**
- Потресна исповест једног Србина: Морам да радим да бих преживео. **Зоран Т. Поповић**
- Првобитни изглед зграде је очуван. Само је подигнут на виши ниво. **Станислав Томић**
- Коме је запала демократија, полиција ће му радо притећи у помоћ и ударати га у леђа. **Владица Миленковић**
- Српски брод тоне, јер онај са командног моста не уме да зачепи. **Бојан Богдановић**
- Нема више ја теби, ти мени. Све њима. **Љубомир Илић**

САМО

Причају две комшинице па једна пита:
- Ко је онај тип што ноћас изађе из вашег стана?
- Професор универзитета.
- Редован?
- Не, само кад ми муж није ту.

(Не)хонорарни сарадник

"Фидел Кастро је како Свети Сава."

Емир Кустурица, режисер

"Лагао сам у вези са Вучићем јер је то била моја морална обавеза према Шешељу".

Александар Мартиновић, политичар

Саша Димитријевић - МАМАЦ

Поштовани читаоци, ако сте расположени за сарадњу шаљите своје прилоге на адресу: „Вечерње новости“ Трг Николе Пашића 7, 11000 Београд (за ведру страну)

e-mail: trn@novosti.rs